

Nieuws

'Het belangrijkste nieuws van vandaag is de schokkende moord op beroemdheid Jackson Paige. Paige, die de harten van het volk stal met zijn optredens in realityseries en zijn onvermoeibare inzet voor het goede doel, werd neergeschoten in Crocus Street, in de stadswijk met de torenflats die bekendstaat als de High Rises, op slechts een paar meter afstand vanwaar ik nu sta. Bizar gegeven is dat de dader, die na de schietpartij op de plaats delict aanwezig bleef, al schuld heeft bekend en door de politie is geïdentificeerd als de zestienjarige Martha Honeydew. Honeydew is in onmiddellijke hechtenis genomen en vanochtend, conform de Wet zeven dagen van gerechtigheid, in cel 1 van de dodencellen geplaatst. Dit wordt een historische zaak: Honeydew, zestien jaar oud, is het eerste tienermeisje dat de doodstraf te wachten staat en zal worden berecht volgens het unieke systeem van dit land, *Alle stemmen gelden*, het meest democratische rechtssysteem ter wereld, waarbij u, de kijker, over het lot van de beklaagde beslist. We zullen dan ook wat hoogstwaarschijnlijk haar zeven laatste levensdagen worden van zeer nabij volgen. U kunt op de hoogte blijven via alle gebruikelijke socialmediakanalen, maar ook via onze vertrouwde televisiezender Oog om Oog, die vierentwintig uur per dag uitzendt. In ons programma *Dood is gerechtigheid*, dat elke avond vanaf halfzeven wordt uitgezonden, zullen de details van deze gruwelijke misdaad worden geanalyseerd en zullen we onderzoeken wat ertoe kan hebben geleid dat dit meisje kon opgroeien tot zo'n koelbloedige moordenaar. Haar bereidheid om haar misdaad te bekennen heeft haar waarschijnlijk al verzekerd van een plekje

op die elektrische stoel wanneer over zeven dagen de publieke stemmen worden geteld en de resultaten bekend worden gemaakt, maar, kijkers, laat de kans om in deze historische zaak te stemmen niet aan jullie voorbijgaan. Dit was Joshua Decker; terug naar Kristina in de studio.'

Therapie

Martha zit midden in een halfduistere kamer aan een tafel. Haar lange haar is tot op de hoofdhuid afgeschoren en haar kleren zijn vervangen door een witte overall.

Ze werpt een blik op de muur en kijkt naar de secondewijzer die op de bovenmaatse klok luid doortikt tot vijf over negen. Dan blaast ze haar wangen bol en slaakt een diepe zucht. Ze draait zich om en staart uit het getraliede raam, waar een mus op een boomtak zit, naast omkrullende bladeren die oranje en rood kleuren. De mus doet zijn snavel open en weer dicht; Martha weet hoe het moet klinken, maar ze kan zijn lied niet horen.

De kettingen om haar polsen en enkels rinkelen wanneer ze verschuift op haar stoel, en ze kijkt naar de vrouw van middelbare leeftijd met het dunne blonde haar en de waterige blauwe ogen die tegenover haar zit.

‘Heeft de bewaker uitgelegd wie ik ben?’ vraagt de vrouw met een stem die warm en zacht afsteekt tegen de kilte in de kamer.

Martha schudt haar hoofd.

‘Mijn naam is Eve Stanton. Ik ben aan je toegewezen als therapeut.’

‘Ik heb geen therapeut nodig.’

‘Misschien vind je het fijn om met iemand te praten naarmate de dag van je...’ Ze breekt haar zin af en wrijft over haar afgebeten vingernagels terwijl ze de juiste woorden zoekt.

‘... van mijn executie dichterbij komt?’ Martha kijkt Eve geërgerd aan terwijl ze de zin afmaakt. ‘Ik weet dat ik doodga,’ zegt ze. ‘Ik ben schuldig. Ik heb hem vermoord.’

Er flakkert iets in Eves ogen en ze wendt haar blik af. 'Ja, dat heb je gezegd,' mompelt ze.

'Waarom zou ik liegen?'

'Precies. Waarom zou iemand over zoiets liegen?'

'Precies.'

Ze vervallen allebei in stilzwijgen.

De klok tikt.

De mus vliegt op uit de boom.

'Waarom heb ik een therapeut?' vraagt Martha. 'Omdat ik een tiener ben?'

'Nee,' antwoordt Eve. 'Omdat alle gevangenen een hulpverlener krijgen toegewezen.'

'Waarom?'

Eve vouwt haar handen. 'Sommige mensen zijn het niet eens met de doodstraf, vooral niet als het om tieners gaat. Dit is een soort... concessie, zodat de regering kan zeggen: ja, maar kijk eens wat er allemaal mag.' Ze glimlacht met opeengeknepen lippen. 'Een glimpje van de menselijkheid die we volgens veel mensen zijn kwijtgeraakt.'

'Menselijkheid? Is dat wat we zijn kwijtgeraakt?' Martha haalt haar hand over de stoppeltjes op haar hoofd. 'Wat vind jij?'

Eve ziet de spanning op het gezicht van het meisje en de bezorgdheid in haar ogen, die in strijd zijn met de woorden die ze zegt en wat ze uitstraalt. 'Het maakt niet uit wat ik vind,' antwoordt ze. 'Het is de wet.'

'Wat? Oog om oog?' vraagt Martha.

'Ben je het daar niet mee eens?'

'Jij wel?' kaatst Martha terug.

Eve glimlacht wrang. 'Ik vroeg het eerst aan jou.'

'Nou en? Wat ik denk, is niet belangrijk, of wel soms? Zeg jij het maar. Ben jij het ermee eens dat er gestemd wordt of mensen blijven leven of doodgaan? Geen rechtbanken. Geen getuigen. Geen bewijzen... geen jury... niets.'

‘Houdt een systeem waarbij het volledige publiek het recht heeft om te stemmen niet juist in dat iederéén jurylid is? Dat ze allemaal invloed op de uitkomst hebben?’

Martha slaat haar ogen ten hemel. ‘Beantwoord jij vragen altijd met vragen?’

Eva reageert niet.

‘Jij bent net als alle anderen uit de City,’ zegt Martha terwijl ze haar blik afwendt. ‘En iedereen die in de Avenues eromheen woont. Nee, jij bent erger, omdat jij denkt dat je iets zinvol doet, maar dat is niet zo. Trouwens, wetten kunnen veranderen, of niet soms?’

‘Ik woon niet midden in de City of de Avenues. Ik woon meer in een buitenwijk.’

‘Nou ja, dat komt op hetzelfde neer. Je woont toch niet in de Rises?’

‘Nee.’

‘Wat ik al zei: je bent net als al die anderen.’

Ze strekt haar benen zo ver als de ketenen het toestaan en slaat haar armen voor haar borst over elkaar.

‘Hoe vaak moet ik bij jou komen?’ vraagt ze.

‘Elke dag,’ antwoordt Eve. ‘Behalve op dag zeven.’

‘Dag zeven? Mijn laatste dag?’

‘Mogelijk je laatste dag.’

‘Hoe zit het met bezoek?’

‘Niet toegestaan,’ antwoordt ze.

‘Wat? Helemaal niet?’

Eve schudt haar hoofd.

Buiten strijkt de mus weer in de boom neer, met een wurm in zijn bek. Martha kijkt ernaar en buigt zich dan naar voren. ‘En een boodschap?’ fluistert ze. ‘Kun je een boodschap voor me doorgeven?’

‘Nee, dat kan ik niet,’ antwoordt Eve. ‘Sorry.’

‘Maar niemand hoeft erachter te komen.’ Haar blik zwerft

door de kamer. ‘Er zijn hier geen camera’s. Niemand zou het te weten komen.’

‘Ik kan niet...’

Buiten blaast de wind tegen de takken van de boom en drukt ze tegen het glas, zodat de mus op en neer wipt.

‘Voor wie zou die boodschap zijn?’ vraagt Eve.

‘Wat kan jou dat schelen? Je zei net dat je het niet zou doen.’

‘Je moeder is...’

‘Heb je mijn dossier gelezen?’ De kettingen aan Martha’s polsen rinkelen tegen elkaar aan wanneer ze op de map tikt die op tafel ligt. ‘Dan weet je dat mijn moeder dood is.’

Eve leunt langzaam achterover en haalt diep adem. ‘Ik weet dat je moeder dood is,’ zegt ze zacht, ‘en dat vind ik heel erg voor je. Maar aangezien je moeder niet meer onder ons is en je vader al voor je geboorte is weggelopen, wilde ik vragen voor wie die boodschap bestemd zou zijn. Aan wie zou je die boodschap schrijven?’

‘Ik heb vrienden.’

‘O ja?’ zegt Eve. Ze pakt de dossiermap van de tafel en slaat hem open. ‘Want hier staat, en ik citeer: “Martha was op school nooit erg sociaal. Ze had moeite met vrienden maken en hield zich vaak afzijdig, en deed geen enkele moeite om zich bij haar leeftijdgenoten aan te sluiten.”’

‘Dat is vast door een leraar geschreven. Die hebben me nooit gemogen.’

Eve steekt een vinger op. “... hoewel ze een zeer intelligente jongedame was die ver had kunnen komen als ze zich daarop zou hebben toegelegd.”

‘Als ze zich daarop zou hebben toegelegd?’ Martha snuift spottend. ‘Is dat een andere manier om te zeggen: als ze zich er niet zo makkelijk van af zou hebben gemaakt?’

‘Nee, ik denk dat het een andere manier is om te zeggen: als ze daar de kans voor had gekregen.’

Ze staren elkaar aan.

De klok tikt.

De takken van de boom schrapen over het raam.

‘Ik moest stoppen met school,’ fluistert Martha. ‘Om de huur te betalen, weet je?’

Eve knikt.

‘Als ik niet... als ze vragen waren gaan stellen... ik wilde niet...’ De lucht stokt in haar borst wanneer ze diep ademhaalt.

‘De autoriteiten hadden niet door dat je geen ouders meer had, omdat je de huur bleef doorbetalen?’

‘Ik denk het. Anders zouden ze me uit de flat hebben gezet en me naar zo’n “opvangtehuis” met allemaal andere kinderen hebben gestuurd. Ik kon niet...’ Ze wrijft met haar handen over haar ogen en wendt haar hoofd af.

Eve schuift de doos met tissues naar haar toe. ‘Ik begrijp het,’ zegt ze.

Martha kijkt haar weer aan, met tranen in haar ogen. Ze snuft hard en veegt de doos met tissues van tafel.

‘Klets niet,’ zegt ze. ‘Al doe je nog zo je best, begrijpen zul je het nooit.’

Minuten verstrijken in stilte.

De doos blijft op de grond liggen.

‘Er was iemand,’ zei Martha. ‘Iemand met wie ik een hechte band had.’

‘Hoe heette ze?’

Martha werpt Eve een zijdelingse blik toe. ‘Hij,’ zegt ze. ‘Het was een hij, een man. Een jongen.’ Ze snuft weer.

‘Hoe heette hij?’ vraagt Eve.

Martha richt haar blik weer op Eve. ‘Blijft dit onder ons?’ fluistert ze. ‘Zoals bij een dokter?’

Eve knikt. ‘Natuurlijk.’

‘Als ik jou iets vertel, ren je dan niet meteen naar de krant of

naar dat programma *Dood is gerechtigheid* om het iedereen te vertellen?’

‘Nee,’ fluistert Eve.

‘En je schrijft het ook niet op?’

‘Nee,’ antwoordt ze. ‘Dat beloof ik.’

Martha buigt zich wat verder over de tafel heen en slikt hoorbaar. ‘Hij... ik heb hem ontmoet nadat mijn moeder was vermoord... hij...’

De metalen deur achter hen vliegt open en knalt tegen de muur.

Martha draait zich om wanneer er een gevangenebewaarder naar binnen stormt. Zijn buik schommelt boven de band van zijn uniformbroek en de knopen van zijn blauwe overhemd staan op knappen. In zijn opgeheven rechterhand heeft hij een wapenstok.

Eve staart naar de bewaker. ‘Ik zei dat ik zou roepen zodra we klaar zijn.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik dacht dat ik iets hoorde.’

‘Nee...’ begint ze.

Martha’s ogen schieten door de kamer. ‘Zijn hier camera’s?’ zegt ze terwijl de bewaker op haar af loopt. ‘Wordt dit opgenomen? Wordt dit op televisie uitgezonden?’ Haar stem klinkt steeds harder. ‘Ik dacht dat dit vertrouwelijk was.’ De stoel schraapt over de grond wanneer ze opstaat, en de ketenen rammelen wanneer ze in vertwijfeling haar handen heft.

‘Jij zei...’ zegt ze terwijl ze zich over Eve heen buigt.

Maar de bewaker grijpt de kettingen beet en rukt haar naar achteren, zodat ze valt en languit aan zijn voeten belandt terwijl hij boven haar uittorent, met zijn wapenstok boven zijn hoofd en een verbeterde trek op zijn gezicht.

‘Stop!’ roept Eve.

‘Toe dan!’ schreeuwt Martha terug. ‘Sla me dan! Sla een weerloos meisje als je denkt dat je mans genoeg bent!’

De bewaker kijkt dreigend op haar neer.

‘Hou op!’ roept Eve.

‘Ze is een moordenaar,’ zegt hij. ‘Een beest. En zo zou ze ook behandeld moeten worden.’

Martha trapt naar de bewaker, maar hij trekt haar opzij en ze slaat met haar hoofd en schouder tegen de deurpost.

‘Martha,’ zegt Eve. ‘Alles wat hier binnen wordt gezegd blijft onder ons, dat beloof ik je.’

De bewaker snuift. ‘Ja, tenzij ik het toevallig hoor, dan...’

Martha geeft een ruk aan de kettingen, zodat de man heel even uit balans raakt en naar voren schiet, maar dan trekt hij de ketenen weer strak en heft zijn wapenstok hoog boven haar.

‘Hou op!’ Eve schiet naar voren en grist haar telefoon uit haar zak, die ze voor zijn neus houdt. ‘Wil je dat dit in de krant komt?’ vraagt ze. ‘Op televisie? Wil je dat de stemmers zien hoe het er hier werkelijk aan toegaat?’

Hij staart haar aan. ‘Dat zou je niet doen.’

‘Neem de proef maar op de som,’ sist ze.

‘Verdomde slappelingen zoals jij,’ zegt hij tegen Eve terwijl hij zijn wapenstok laat zakken en een vinger naar haar gezicht uitsteekt, ‘zijn de reden waarom het zo’n puinhoop was in dit land. Waarom moordenaars door technische fouten vrijkwamen en pedofielen hun gang konden gaan door gebrek aan bewijs. Het beste wat we ooit hebben gedaan, is het afschaffen van rechtbanken – die hadden niets met gerechtigheid te maken. Dit...’ Hij wijst door de deur naar de cellen en de gang. ‘Dit is gerechtigheid. De dood is gerechtigheid, en er is in dit systeem geen plaats voor jou en je stomme, slappe ideeën.’

Hij schudt zijn hoofd. Zweet parelt op zijn voorhoofd. ‘Ik weet wel hoe ik zal stemmen, en meer dan eens.’ Hij sleurt Martha overeind. ‘Wat het me ook kost, al moet ik mijn hele maandsalaris eraan spenderen, ik zal ervoor zorgen dat je in die stoel terecht komt, als het aan mij lag morgen al.’

Hij wikkelt de kettingen om zijn vuist en trekt haar hoofd

naar het zijne. 'Hoe kon je?' sist hij. 'Hoe kon je Jackson Paige vermoorden? Die man heeft nog nooit een vlieg kwaad gedaan. Kijk eens naar al die mensen die hij heeft geholpen. Naar alle goeds dat hij heeft verricht. Hij had het land kunnen verlaten met al dat geld van hem, maar dat deed hij niet. Hij bleef hier om schooiers zoals jij te helpen. Hij was een held!'

'Hij was een verdomde leugenaar!' sist Martha.

De kopstoot dwingt haar naar achteren, en wanneer hij de kettingen loslaat, slaat ze tegen de muur en valt opzij.

Eve is zo geschokt dat ze als aan de grond genageld staat.

'Heb je dat opgenomen?' zegt hij tegen haar. 'Met je telefoon? Staat het er goed op? Want mij kan het namelijk geen reet schelen. Verkoop het maar aan de kranten. Dan komt het op de voorpagina en word ik uitgeroepen tot held.' Zijn wangen bollen op wanneer hij grijnst. 'Ze zullen me geld bieden om het nog een keer te doen.'

Martha kijkt toe terwijl zijn schorre lach zijn hele lichaam doet schudden. Haar gezicht verstrakt en haar ogen vernauwen zich. Ze krabbelt overeind en kijkt naar hem op. Dan spuugt ze hem in zijn gezicht.

Voordat hij kan reageren, grijpt Eve Martha beet en sleept haar de kamer uit, de gang op.

'Kom eerst maar eens bij zinnen,' roept ze over haar schouder naar de bewaker. 'Ik breng haar wel terug.'

In de gang bevinden zich zes metalen deuren, allemaal dicht, op een vierkant luikje na. Achter sommige ervan staren anonieme ogen. De zevende deur, de laatste, is helemaal achterin, stil en op slot.

'Wat heb je gedaan, meid?' vraagt een diepe mannenstem uit een van de cellen.

'In zijn domme gezicht gespuugd,' antwoordt Martha.

De man barst in lachen uit. 'Je maakt mijn hele dag goed,' zegt hij. 'Kom je uit de Rises?'

‘Kom mee,’ zegt Eve, ‘je mag met niemand praten. Die bewaker komt er zo weer aan.’

‘Ja,’ zegt Martha tegen de stem.

‘Oké. Hoe ben je hier terechtgekomen? Wat kan een meisje zoals jij hebben gedaan dat zo erg is?’

‘Ik heb Jackson Paige neergeschoten,’ antwoordt ze.

‘Echt?’

‘Echt.’

‘Meid, je maakt mijn hele jaar goed! Macht aan de Rises!’ zegt hij, en door het gat in de celdeur verschijnt een gebalde vuist met een tatoeage van een roos aan de zijkant van de hand.

‘Kom mee,’ zegt Eve, maar voordat ze haar naar voren kan duwen, neemt Martha een duik naar de deur en legt ze haar hand op de vuist van de man.

Ze drukt haar gezicht tegen het gat. ‘Wat heb jij gedaan?’ fluistert ze.

Donkere ogen staren terug. ‘Het enige wat ik ooit verkeerd heb gedaan, meisje, was op de verkeerde plek geboren worden.’

‘Martha, vooruit! Kom mee, snel.’

‘Sterkte,’ fluistert ze tegen de man voordat ze doorloopt.

Eve trekt de zware celdeur open. ‘Je had niet...’ begint ze. ‘Die bewaker, hij is...’

‘Wat maakt het uit?’ antwoordt Martha terwijl ze naar binnen stapt.

‘Hij zal je het leven zuur maken,’ zegt Eve.

‘Wat daarvan over is, bedoel je?’ Martha haalt haar schouders op. ‘Wat hier binnen gebeurt, is niet belangrijk. Wat daar buiten gebeurt wel.’